

Аналіз судової практики щодо спорів про визнання протиправним та скасування індивідуального акта чи окремих його положень

Мілієнко О. А.

кандидат юридичних наук,

здобувач кафедри адміністративного та господарського права

Запорізький національний університет

вул. Жуковського, 66, Запоріжжя, Україна

orcid.org/0000-0002-3364-1774

mariyahorishnya@gmail.com

Ключові слова:

індивідуальний акт, визнання протиправним, скасування, судова практика, адміністративне судочинство.

Досліджено найбільш поширені випадки судової практики щодо спорів про визнання протиправним та скасування індивідуального акта чи окремих його положень. Вказано, що можливість скасування актів у судовому порядку передбачена нормами адміністративного, фінансового, цивільного та інших галузей права, процесуальний порядок такого скасування передбачений нормами Кодексу адміністративного судочинства України, в деяких випадках нормами Господарського процесуального кодексу України та Цивільного процесуального кодексу України. Більшість адміністративних актів скасовується в порядку адміністративного судочинства, оскільки відповідно до Кодексу адміністративного судочинства України кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист. Завданням адміністративного судочинства відповідно до частини першої статті 2 КАС України є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин із метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень із боку суб'єктів владних повноважень, зокрема шляхом визнання протиправним та скасування індивідуального акта чи окремих його положень. Констатовано, що під час розв'язання таких спорів виникають складнощі з визначенням правової природи оскаржуваного акта. На це свого часу неодноразово вказував Верховний Суд України. Так, Верховний Суд України не погодився з висновками судів щодо порушення спірною постановою охоронюваних законом прав та свобод позивача та, зокрема, зазначив, що, вирішуючи цей спір, суд зобов'язаний був за критеріями юридичної природи цього акта управління визначитися щодо належності його до нормативно-правових актів чи до правових актів індивідуальної дії та навести у своєму рішенні відповідні доводи. Системний аналіз законодавчих норм дав підстави для висновку, що право на оскарження рішення (індивідуального акта) суб'єкта владних повноважень надано особі, щодо якої його прийнято або прав, свобод та інтересів якої воно безпосередньо стосується. ЄСПЛ у своїй практиці неодноразово наголошував, що право на доступ до суду, закріплене у статті 6 Конвенції, не є абсолютним: воно може підлягати дозволеному за змістом обмеженням, зокрема щодо умов прийнятності скарг. Такі обмеження не можуть зашкоджувати самій суті права доступу до суду, мають переслідувати легітимну мету, а також має бути обґрунтована пропорційність між застосованими засобами та поставленою метою.

Analysis of judicial practice on disputes about recognition of illegal and cancellation of an individual act or individual provisions

Milienko O. A.

Doctor of Law,

Applicant at the Department of Administrative and Commercial Law

Zaporizhzhia National University

Zhukovskoho str., 66, Zaporizhzhia, Ukraine

orcid.org/0000-0002-3364-1774

mariyahorishnya@gmail.com

Key words:

individual act, recognition as illegal, cancellation, court practice, administrative proceedings.

The most common cases of case law on disputes on the recognition of illegal and cancellation of an individual act or its individual provisions are studied. It is stated that the possibility of revoking acts in court is provided by the norms of administrative, financial, civil and other branches of law, the procedural order of such revocation is provided by the Code of Administrative Procedure of Ukraine and, in some cases, the Commercial Procedure Code of Ukraine and the Civil Procedure Code of Ukraine. The vast majority of administrative acts are revoked in administrative proceedings, because according to the Code of Administrative Procedure of Ukraine, every person has the right in the manner prescribed by this Code, to apply to the administrative court if he considers that the decision, action or inaction violates his rights, freedoms or legitimate interests, and ask for their protection. The task of administrative proceedings in accordance with the first part of Article 2 of the Criminal Procedure Code of Ukraine is a fair, impartial and timely resolution of disputes in the field of public relations in order to effectively protect the rights, freedoms and interests of individuals, rights and interests of legal entities. powers, in particular by declaring illegal and repealing an individual act or its individual provisions. It is stated that during the resolution of such disputes there are difficulties in determining the legal nature of the contested act. The Supreme Court of Ukraine has repeatedly pointed this out, in particular the Supreme Court of Ukraine disagreed with the courts' conclusions on the violation of the plaintiff's rights and freedoms protected by law and, in particular, noted that in resolving this dispute the court was obliged by legal criteria. of this act of management to determine whether it belongs to the regulations or legal acts of individual action and provide appropriate arguments in its decision. A systematic analysis of the legal norms gave grounds to conclude that the right to appeal against a decision (individual act) of a subject of power is granted to the person in respect of whom it was adopted or to the rights, freedoms and interests to which it directly affects. In its case-law, the ECHR has repeatedly emphasized that the right of access to a court enshrined in Article 6 of the Convention is not absolute: it may be subject to permissible restrictions in substance, in particular as regards the conditions of admissibility of complaints. Such restrictions must not in fact prejudice the substance of the right of access to a court, must pursue a legitimate aim, and the proportionality between the means employed and the aim pursued must be justified.

Постановка проблеми. Можливість скасування актів у судовому порядку передбачена нормами адміністративного, фінансового, цивільного та інших галузей права, процесуальний порядок такого скасування передба-

чений нормами Кодексу адміністративного судочинства України та в деяких випадках нормами Господарського процесуального кодексу України та Цивільного процесуального кодексу України.

Варто зазначити, що більшість адміністративних актів скасовується в порядку адміністративного судочинства, оскільки відповідно до Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України) кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист (ч. 1 ст. 5 КАС України).

Стан наукової розробки проблеми. Тривала діяльність з удосконалення чинного адміністративно-процедурного законодавства своїм результатом має дискусійність розуміння категорії «адміністративний акт». Так, науково-теоретичні розробки, присвячені визначенню сутності адміністративного акта, його процедурних аспектів, є результатом діяльності таких вчених, як В.Б. Авер'янов, О.Ф. Андрійко, А.І. Берлач, Ю.П. Битяк, В.М. Бевзенко, В.М. Гаращук, І.П. Голосніченко, В.В. Зуй, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпаков, Н.Р. Нижник, С.Г. Стеценко, Ю.О. Фрицький, В.О. Шамрай, В.К. Шкарупа та ін. Процеси із реформування адміністративно-судочинного та адміністративно-процедурного законодавства, що тривають, вимагають узагальнення судової практики його застосування.

Метою статті є здійснення аналізу судової практики щодо спорів про визнання протиправним та скасування індивідуального акта чи його окремих частин.

Виклад основного матеріалу. Завданням адміністративного судочинства відповідно до ч. 1 ст. 2 КАС України є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин із метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень із боку суб'єктів владних повноважень, зокрема шляхом визнання протиправним та скасування індивідуального акта чи окремих його положень (п. 2 ч. 1 ст. 2 КАС України).

Проте під час розв'язання таких спорів виникають складнощі із визначенням правової природи оскаржуваного акта [1]. На це свого часу неодноразово вказував Верховний Суд України (напр., Постанова Верховного Суду України від 1 грудня 2009 року), зокрема, у справі за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «Б» до Кабінету Міністрів України, де треті особи – Міністерство транспорту та зв'язку України, Державна адміністрація залізничного транспорту «Укрзалізниця», про визнання частково незаконною Постанови Кабінету Міністрів України від 31 березня 2003 року № 415. Верховний Суд України не погодився з висновками судів щодо

порушення спірною постановою охоронюваних законом прав та свобод позивача та, зокрема, зазначив, що, вирішуючи цей спір, суд зобов'язаний був за критеріями юридичної природи цього акта управління визначитися щодо належності його до нормативно-правових актів чи до правових актів індивідуальної дії та навести у своєму рішенні відповідні доводи.

З'ясування цієї обставини має істотне значення для правильного вирішення справи, оскільки нормативно-правові акти можуть бути оскаржені широким колом осіб (фізичних та юридичних), яких вони стосуються. Індивідуальні ж акти можуть бути оскаржені лише особами, безпосередні права, свободи чи охоронювані законом інтереси яких такими актами порушені. Крім того, під час вирішення справи судами не з'ясовано, які конкретно права та охоронювані законом інтереси позивача порушені спірною постановою.

У цьому контексті варто звернути увагу на те, що в судовій практиці мають місце випадки, коли суди правильно встановлюють правову природу оскаржуваного акта, але припускаються помилок у визначенні суб'єктів оскарження.

Наприклад, у справі за позовом народних депутатів К., М., Д., Б. до Президента України, де третя особа – гр. Д., про визнання незаконним Указу Президента України від 19 жовтня 2007 року № 985/2007 «Про призначення Т. Дурдинця заступником Голови Служби безпеки України – начальником Головного управління по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю» Верховний Суд України зазначив, що суди усіх інстанцій правильно визначили, що предметом оскарження у справі є Указ Президента України з кадрового питання, тобто акт індивідуальної дії, чинність якого поширюється лише на осіб, яких він стосується. При цьому не врахували, що народні депутати України не наділені владними управлінськими функціями, а тому не можуть бути суб'єктами звернення з позовом із приводу реалізації їхньої компетенції у сфері управління [1].

Отже, із зазначеним позовом звернулися не ті особи, яким належить право вимоги. Звернення до суду з позовом особи, якій не належить право вимоги (неналежний позивач), є підставою для відмови в задоволенні такого позову, оскільки права, свободи чи інтереси цієї особи у сфері публічно-правових відносин не порушено. Зазначене стало підставою для скасування судових рішень у справі та постановлення нового – про відмову в задоволенні позову.

Також у згаданому аспекті доцільно навести приклад судового рішення Верховного Суду від 21.02.2018 року у справі № 800/446/17, зміст якого наведено нижче [3].

ОСОБА_2 звернувся до суду з позовом до ВРП, в якому просив визнати незаконним та скасувати рішення ВРП від 29 вересня 2017 року № 3018/0/15-17 «Про внесення подання Президенту України про призначення Р.Ф. Ханової на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду» (далі – Рішення). На обґрунтування позовних вимог послався на те, що член ВРП ОСОБА_4, порушуючи ч. 2 ст. 35 Закону України «Про запобігання корупції», взяв участь у розгляді кандидатури до Верховного Суду Р.Ф. Ханової на пленарному засіданні ВРП, що відбулося 19 вересня 2017 року, в умовах реального конфлікту інтересів, у зв'язку з чим це рішення підлягає скасуванню як таке, що прийняте з порушенням ч. 1 ст. 67 зазначеного Закону.

Вищий адміністративний суд України ухвалою від 31 жовтня 2017 року у відкритті провадження у справі відмовив. При цьому суд виходив із того, що заяву не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства. Не погоджуючись із рішенням Вищого адміністративного суду України, ОСОБА_2 з підстави, передбаченої п. 4 ч. 1 ст. 237 Кодексу адміністративного судочинства України (у редакції, яка діяла до 15 грудня 2017 року), звернувся із заявою про його перегляд, в якій просив скасувати ухвалу Вищого адміністративного суду України від 31 жовтня 2017 року, а справу направити на новий розгляд для прийняття рішення про відкриття провадження у справі.

Перевіривши наведені в заяві доводи, колегія суддів Верховного Суду дійшла висновку, що заява підлягає залишенню без задоволення з таких підстав. Відповідно до ч. 2 ст. 171 КАС України право оскаржити нормативно-правовий акт мають особи, щодо яких його застосовано, а також особи, які є суб'єктом правовідносин, в яких буде застосовано цей акт. Тобто оскаржити такий акт інші особи не можуть.

Таке ж правило має застосовуватись і до правових актів індивідуальної дії, а саме: оскаржити такий акт можуть особи, щодо яких його застосовано.

ОСОБА_2 оспорив Рішення ВРП, яким внесено подання Президенту України про призначення Р.Ф. Ханової на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду. Такий правовий акт породжує права й обов'язки тільки щодо Р.Ф. Ханової. Таким чином, відсутність у заявника ОСОБА_2 прав чи обов'язків у зв'язку з виданням оскаржуваного Рішення ВРП не породжує для нього і права на звернення із цим адміністративним позовом.

Оскільки заявник не має права на оскарження зазначеного правового акта індивіду-

альної дії, колегія суддів дійшла висновку, що ухвала Вищого адміністративного суду України від 31 жовтня 2017 року про відмову у відкритті провадження у справі ґрунтується на правильному застосуванні норм матеріального та процесуального права, тому відповідно до ч. 1 ст. 244 КАС України в задоволенні заяви ОСОБА_2 про перегляд зазначеного судового рішення відмовлено.

Ще одним прикладом доцільно назвати справу № 9901/307/19 (Ухвала ВС від 05.06.2019 року [4]), в якій позивачем подано адміністративний позов до Верховного Суду як до суду першої інстанції до Президента України, в якому позивач просить:

1) зобов'язати відповідача надати суду документи, які начебто були підставою для незаконного видання ним наказу про присвоєння класного чину державного радника юстиції радника юстиції 2 класу ОСОБА_3 – прокурору Одеської області;

2) прийняти рішення про проведення розслідування і встановлення посадових осіб, якими було виконано подання Президенту України на присвоєння класного чину державного радника юстиції 2 класу ОСОБА_3 – прокурору Одеської області, для подальшого притягнення їх до передбаченої його величчю Законом відповідальності;

3) визнати Указ Президента України № 205/2019 про присвоєння класного чину державного радника юстиції 2 класу ОСОБА_3 незаконним;

4) скасувати як визнаний незаконним Указ Президента України № 205/2019 про присвоєння класного чину державного радника юстиції 2 класу ОСОБА_3.

Обґрутовуючи позовні вимоги, позивач вказує на протиправність прийнятого рішення щодо подання Президенту України на присвоєння класного чину державного радника юстиції 2 класу ОСОБА_3 – прокурору Одеської області та незаконність Указу Президента України № 205/2019 від 08.05.2019 року «Про присвоєння класних чинів», яким присвоєно класний чин державного радника юстиції 2 класу ОСОБА_3 – прокурору Одеської області.

Дослідивши матеріали справи, Верховний Суд вказав, що, звертаючись до суду з позовом щодо законності правового акта суб'єкта владних повноважень індивідуального характеру, позивач має пояснити, які правові наслідки безпосередньо для нього породжує оскаржене рішення суб'єкта владних повноважень.

Указ Президента України може бути предметом розгляду адміністративного суду на відповідність його законам України. Проте захисту в порядку адміністративного судочинства підлягають порушені права особи в публічно-правових

відносинах, в яких відповідач реалізовує владні управлінські функції стосовно заявника.

Із матеріалів позовної заяви видається, що оскаржуваний Указ Президента України «Про присвоєння класних чинів» № 205/2019 від 08.05.2019 року, яким присвоєно класний чин державного радника юстиції 2 класу ОСОБА_3 – прокурору Одеської області, є актом індивідуальної дії, що породжує права та обов'язки лише стосовно особи, щодо якої він прийнятий.

Зважаючи на те, що позивач не є суб'єктом, на якого поширюється дія вищезазначеного Указу Президента України № 205/2019 від 08.05.2019 року, а також не порушує особистих прав та/або інтересів заявника, Верховний Суд дійшов висновку про відсутність порушеного права позивача, яке підлягає судовому захисту.

Аналогічна позиція викладена у справі № 9901/593/18, в якій ухвалою Верховного Суду від 21.08.2018 року [5] відмовлено у відкритті провадження у справі за позовом ОСОБА_2 до Президента України, де треті особи без самостійних вимог на предмет спору – Кабінет Міністрів України, Конкурсна комісія з проведення конкурсу на обійняття посад Директора Державного бюро розслідувань, першого заступника та заступника Директора Державного бюро розслідувань – ОСОБА_3, про визнання протиправним та нечинним Указу Президента України № 386/2017 від 22.11.2017 року про призначення ОСОБА_3 Директором Державного бюро розслідувань, зважаючи на те, що позивач не є суб'єктом, на якого поширюється дія вищезазначеного Указу Президента України № 386/2017 від 22.11.2017 року, суд дійшов висновку про відсутність порушеного права позивача, яке підлягає судовому захисту.

У справі № 9901/511/19 (11-1233зai19) [6] ГПУ звернулася до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду як суду першої інстанції з позовом, в якому просила визнати протиправним та скасувати рішення ВРП від 20 серпня 2019 року № 217/0/15-19 «Про відмову у задоволенні клопотання заступника Генерального прокурора Кізя С.М. про тимчасове відсторонення судді Суворовського районного суду м. Одеси ОСОБА_1 від здійснення правосуддя у зв'язку з притягненням до кримінальної відповідальності».

У Постанові ВП ВС від 05.03.2020 року у цій справі вказано, що право на оскарження рішення (індивідуального акта) суб'єкта владних повноважень надано особі, щодо якої його прийнято або прав, свобод та інтересів якої воно стосується.

Конституційний Суд України, вирішуючи питання, порушені в конституційному зверненні

й конституційному поданні щодо тлумачення ч. 2 ст. 55 Основного Закону України, в Рішенні від 14 грудня 2011 року № 19-рп/2011 зазначив, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави (ч. 2 ст. 3 Конституції України). Для здійснення такої діяльності органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові і службові особи наділені публічною владою, тобто мають реальну можливість на підставі повноважень, установлених Конституцією і законами України, приймати рішення чи вчиняти певні дії. Особа, стосовно якої суб'єкт владних повноважень прийняв рішення, вчинив дію чи допустив бездіяльність, має право на захист.

Колегія суддів наголосила на тому, що ані Закон № 1798-VIII, ані Закон № 1697-VII не передбачають повноваження (право) Генерального прокурора або його заступника на оскарження рішення ВРП про відмову в задоволенні клопотання про відсторонення судді від здійснення правосуддя у зв'язку з притягненням останнього до кримінальної відповідальності.

Суд першої інстанції визнав також недоречними посилання ГПУ на практику ЄСПЛ як підставу для здійснення судового розгляду по суті, оскільки висновки цього суду націлені на встановлення порушень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) і захист прав людини (у виключних випадках – юридичної особи), а не органів державної влади. Правові висновки ЄСПЛ у порядку аналогії не можуть бути застосовані для захисту прав та інтересів суб'єктів владних повноважень, оскільки законодавство України побудоване, зокрема, на основі конституційного принципу, коли права, свободи людини та їх гарантії визначають спрямованість діяльності держави, а не навпаки. Тобто визначені законодавством права, свободи людини та їх гарантії не можуть бути притаманними органам державної влади, бо головним обов'язком останніх є утвердження і забезпечення прав і свобод людини.

На підставі наведеного суд дійшов висновку, що, оскільки ГПУ не наділена повноваженнями щодо звернення до суду з позовом про скасування рішення ВРП, спірне рішення не може бути предметом розгляду адміністративного суду за зверненням ГПУ.

Аналогічну правову позицію висловлено в постановках Великої Палати Верховного Суду від 22 березня 2018 року у справі № 800/559/17, від 3 квітня 2018 року у справі № 9901/152/18, від 30 травня 2018 року у справі № 9901/497/18.

В аспекті викладеного суд першої інстанції дійшов висновку про наявність підстав для задоволення клопотання відповідача та закриття про-

вадження в цій справі. Велика Палата Верховного Суду вказала, що наведений висновок суду першої інстанції є обґрунтованим і законним. Аргументи та доводи апеляційної скарги не спростовують висновків суду й не містять вагомих, достатніх та необхідних підстав для втручання в це рішення й ухвалення нового на користь ГПУ.

Системний аналіз законодавчих норм дав підстави для висновку, що право на оскарження рішення (індивідуального акта) суб'єкта владних повноважень надано особі, щодо якої його прийнято або прав, свобод та інтересів якої воно безпосередньо стосується.

ЄСПЛ у своїй практиці неодноразово наголошував, що право на доступ до суду, закріплене у ст. 6 Конвенції, не є абсолютним: воно може підлягати дозволеному за змістом обмеженням, зокрема щодо умов прийнятності скарг. Такі обмеження не можуть зашкоджувати самій суті права доступу до суду, мають переслідувати легітимну мету, а також має бути обґрунтована пропорційність між застосованими засобами та поставленою метою (пункт 33 рішення від 21 грудня 2010 року у справі «Перетяка та Шереметьєв проти України»).

З огляду на викладене Велика Палата Верховного Суду вирішила, що оскільки ГПУ не наділена повноваженнями на звернення до суду з позовом про скасування рішення ВРП у разі відмови останньої за результатами розгляду клопотання Генерального прокурора його задовольнити, то й спірне рішення не може бути предметом розгляду адміністративного суду за зверненням ГПУ.

Проте не всі судді Великої Палати Верховного Суду погодилися з наведеними висновками. Судді Н. Антонюк та В. Пророк у своїй окремій думці вказали, що у КПК України визначено й процедуру оскарження рішень, які прийняті слідчими суддями, в тому числі й щодо застосування чи незастосування заходів забезпечення кримінального провадження. Так, п. 11 та п. 11-1 ч. 1 ст. 309 КПК України встановлено, що під час досудового розслідування можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали слідчого судді про відсторонення від посади або відмову в ньому, продовження відсторонення від посади. З цього положення чітко простежується, що оскаржити відповідні ухвали може як особа, щодо якої обрано відсторонення від посади, так і сторона обвинувачення, тобто прокурор (наприклад, у випадку відмови у відстороненні).

Вважаємо, що аналогічні суб'єкти оскарження мають мати право на оскарження рішень ВРП щодо відсторонення, відмови у відстороненні або відмови у продовженні відсторонення судді. Оче-

видно, що рішення ВРП має оскаржуватися відповідно до положень Закону № 1798-VIII.

Ст.ст. 62–64 Закону № 1798-VIII детально регламентовано підстави та процедуру відсторонення, а також продовження відсторонення від посади судді. Ст. 65 Закону № 1798-VIII визначено процедуру оскарження рішення про тимчасове відсторонення судді від здійснення правосуддя чи рішення про продовження строку тимчасового відсторонення судді від здійснення правосуддя у зв'язку з притягненням до кримінальної відповідальності. Зокрема, у цій статті вказано, що рішення ВРП про тимчасове відсторонення судді від здійснення правосуддя у зв'язку з притягненням до кримінальної відповідальності, продовження строку такого відсторонення може бути оскаржене та скасоване виключно з підстав, перелічених у цій же статті.

Проте цією статтею не визначено коло суб'єктів права на оскарження відповідного рішення ВРП.

Висновки. На нашу думку, таке коло суб'єктів не може бути обмежено і звужено лише до особи, щодо якої розглядалося питання про застосування відсторонення від посади. Право на оскарження відмови у відстороненні від посади зберігається і за стороною обвинувачення, тобто ГПУ.

Не можна виключати такої ситуації, що рішення ВРП про відсторонення від посади чи відмову в такому відстороненні буде не підписано будь-ким зі складу членів ВРП, які брали участь у його ухваленні. А це безумовна підстава для скасування рішення ВРП відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 65 Закону № 1798-VIII. Очевидно, що неналежно підписане рішення може бути оскаржене як суддею, щодо якого вирішувалося питання про відсторонення, так і стороною обвинувачення.

Цей факт додатково підтверджує висновок про можливість оскарження рішення ВРП про відсторонення або про відмову у відстороненні судді від посади обома сторонами кримінального провадження, як це визначено в КПК України.

Тому вважаємо висновок, викладений у постанові Великої Палати Верховного Суду від 5 березня 2020 року, про відсутність у ГПУ повноважень щодо звернення з позовами до суду про скасування рішення ВРП у разі відмови в задоволенні клопотання про відсторонення судді від здійснення правосуддя помилковим.

На нашу думку, за результатами розгляду справи № 9901/511/19 Велика Палата Верховного Суду мала б задовольнити апеляційну скаргу ГПУ, скасувати ухвалу Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 11 листопада 2019 року, а справу направити для продовження розгляду до суду першої інстанції.

Література

1. Щодо застосування окремих норм матеріального права під час розгляду адміністративних справ. Інформаційний лист ВАСУ від 01.06.2010 р. № 781/11/13-10. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v781_760-10#Text.
2. Рішення Верховного Суду від 21.02.2018 р. у справі № 800/446/17 URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/72403319>.
3. Ухвала ВС від 05.06.2019 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/82196002>.
4. Ухвала Верховного Суду від 21.08.2018 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/76035533>.
5. Справа № 9901/511/19 (11-1233зai19) р. URL: <https://www.facebook.com/cdoslidzenna/posts/981319892283779>.

References

1. Shchodo zastosuvannya okremykh norm materialnoho prava pid chas rozghliadu administratyvnykh sprav (2010) [Regarding the application of certain substantive law rules during the consideration of administrative cases]. Informatsiinyi lyst VASU vid 01.06.2010 № 781/11/13-10. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v781_760-10#Text. [in Ukrainian]
2. Rishennia Verkhovnoho Sudu vid 21.02.2018 u spravi № 800/446/17 [Decision of the Supreme Court]. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/72403319>. [in Ukrainian].
3. Ukhvala VS vid 05.06.2019 [Decision of the Supreme Court]. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/82196002>. [in Ukrainian]
4. Ukhvala Verkhovnoho Sudu vid 21.08.2010 [Decision of the Supreme Court]. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/76035533>. [in Ukrainian]
5. Sprava № 9901/511/19 (11-1233zai19) [Decision of the Supreme Court]. URL: <https://www.facebook.com/cdoslidzenna/posts/981319892283779>. [in Ukrainian].